

Sygn. akt *I ACa 620/20*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 czerwca 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu I Wydział Cywilny i Własności Intelektualnej

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Mariola Głowacka

Sędziowie: Ryszard Marchwicki

Bogdan Wysocki (spr.)

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Sylwia Woźniak

po rozpoznaniu w dniu 29 czerwca 2021 r. w Poznaniu

na rozprawie

sprawa ze skargi pozwanych **Z. M. i J. P.**

od wyroku Sądu Arbitrażowego przy Konfederacji Lewiatan w W.

z dnia 2 kwietnia 2020 roku

w sprawie o sygn. akt SA/421/ (...)

przy udziale powoda (...) Sp. z o.o. w W.

1. uchyla wyrok Sądu Arbitrażowego przy Konfederacji Lewiatan w W.

z dnia 2 kwietnia 2020 roku w sprawie o sygn. akt SA/421/ (...);

2. zasądza od uczestnika (...) Sp. z o.o. w W. na rzecz skarżących Z. M. i J. P. kwotę 5.131 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania wywołanego skargą.

Ryszard Marchwicki M. B. W.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 21 listopada 2019 r. **powód (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.** domagał się zasądzenia od **pozwanych: Z. M. i J. P.** solidarnie na swoją rzecz kwoty 30.603,75 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych; zasądzenia zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w kwocie 5.600 zł; zasądzenia zwrotu kosztów postępowania arbitrażowego.

W odpowiedzi na pozew pozwane podniosły zarzut braku zapisu na sąd polubowny, wnosiły o oddalenie powództwa w całości oraz o zwrot kosztów postępowania według norm przepisanych.

Wyrokiem z dnia 2 kwietnia 2020 r. Sąd Arbitrażowy przy Konfederacji Lewiatan w W. zasądził od pozwanej Z. M. oraz solidarnie od pozwanej J. P. na rzecz powoda (...) sp. z o.o. w W. kwotę 30.603,75 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi w następujący sposób:

- od kwoty 25,96 zł od dnia 16.10.2017 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 50,65 zł od dnia 23.10.2017 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 41,33 zł od dnia 30.10.2017 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.537,50 zł od dnia 14.11.2017 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 12,30 zł od dnia 20.11.2017 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 172,82 zł od dnia 27.11.2017 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 74,53 zł od dnia 27.11.2017 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.537,50 zł od dnia 15.12.2017 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 0,13 zł od dnia 26.12.2017 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 340,24 zł od dnia 01.01.2018 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 400,00 zł od dnia 07.01.2018 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 2.775,47 zł od dnia 09.01.2018 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 132,23 zł. od dnia 09.01.2018 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 15,38 zł od dnia 09.01.2018 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.660,50 zł od dnia 12.01.2018 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.922,47 zł od dnia 12.01.2-18 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 2.562,39 zł od dnia 15.01.2018 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 40,59 zł od dnia 15.01.2018 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 171,85 zł od dnia 16.01.2018 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 152,03 zł od dnia 18.01.2018 r, do dnia zapłaty,
- od kwoty 9,46 zł od dnia 18.01.2018 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 629,77 zł od dnia 12.02.2018 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 70,11 zł od dnia 12.02.2018 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 20,30 zł od dnia 12.02.2018 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.395,09 zł od dnia 12.02.2018 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.537,50 zł od dnia 15.02.2018 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 89,00 zł od dnia 19.02.2018 r do dnia zapłaty,
- od kwoty 932,55 zł od dnia 26.02.2018 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 322, 55 zł od dnia 05.03.2018 r, do dnia zapłaty,

- od kwoty 186,35 zł od dnia 12.03.2018 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 825,27 zł od dnia 12.03.2018 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.537, 50 zł od dnia 16.03.2018 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 818,97 zł od dnia 19.03.2018 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 20,30 zł od dnia 19.03.2018 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 618,08 zł od dnia 19.03.2018 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 200,00 zł od dnia 31.03.2018 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 42,56 zł od dnia 02.04.2018 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 273,53 zł od dnia 02.04.2018 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 782,59 zł od dnia 02.04.2018 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 10,70 zł od dnia 02.04.2018 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.660,50 zł od dnia 17.04.2018 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.047, 50 zł od dnia 30.04.2018 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.537,50 zł od dnia 18.05.2018 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.610,49 zł od dnia 18.06.2018 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 800,00 zł od dnia 30.06.2018 r. do dnia zapłaty (pkt 1),

zasądził od pozwanej Z. M. oraz solidarnie od pozwanej J. P. na rzecz powoda 4.590 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego oraz 2.945 zł tytułem zwrotu pozostałych kosztów postępowania arbitrażowego (pkt 2); oddalił powództwo w pozostałym zakresie (pkt 3).

Podstawą rozstrzygnięcia były następujące ustalenia i wnioski.

Spór w sprawie powstał w związku z Umową (...) Nr (...) zawartą przez powodowego francyzodawcę - (...) sp. z o.o. w W. z francyzobiorcą - (...) S.C. Z. M., M. S. z siedzibą w P. z dnia 20 grudnia 2012 r. (dalej (...)).

Umowa została zawarta na czas oznaczony tj. do dnia 20 grudnia 2017 r. z możliwością jej dalszego przedłużenia. Przedmiotem Umowy były zasady i formy współpracy pomiędzy stronami w zakresie prowadzenia (...) Instytutu (...) w lokalu znajdującym się w Galerii (...) przy ul. (...), w S.. F. udzielił francyzobiorcy prawa do posługiwania się określonym w Umowie znakiem towarowym oraz do korzystania z wszelkich doświadczeń i know-how francyzodawcy w zakresie prowadzenia Instytutów.

2 stycznia 2013 r. strony podpisały Aneks nr (...) do Umowy zmieniający nazwę francyzobiorcy na PHU S.C. Z. M., M. S., J. M., w wyniku przystąpienia do (...) spółki cywilnej pani J. M.. 12 marca 2013 r. strony podpisały Aneks nr (...) do Umowy zmieniający nazwę francyzobiorcy na PHU S.C. Z. M., J. M. na skutek wystąpienia z (...) spółki cywilnej pani M. S.. Następnie Aneksem nr (...) z dnia 17 kwietnia 2014 r. zmieniono nazwę spółki cywilnej na PHU S.C. Z. M., J. P., na skutek zmiany nazwiska przez jedną ze wspólniczek spółki cywilnej. Aneksem do Umowy (...) Nr (...) z dnia 12 marca 2015 r. strony potwierdziły obowiązywanie Umowy (ust. 6).

Umowa została rozwiązana na mocy porozumienia stron ze skutkiem na dzień 9 marca 2018 r.

Przedmiotem sporu były należności z faktur wystawionych na podstawie Umowy przez powoda w 2017 i 2018 r. i niezapłaconych przez franczyzobiorcę na łączną kwotę 30.603,75 zł dochodzoną przez powoda.

Zapis na sąd polubowny zawarty w § 18 ust. 5 Umowy brzmi następująco: „Wszelkie spory wynikające z niniejszej umowy, lub w związku z nią, będą rozstrzygane ostatecznie zgodnie z Regulaminem Sądu Arbitrażowego przy Polskiej (...) w W., przez jednego lub więcej arbitrów wyznaczonych zgodnie z tym Regulaminem, przy czym Strony ustalają, że wysokość kosztów zastępstwa procesowego nie może być wyższa niż 15% (piętnaście procent) wartości przedmiotu sporu.”.

W ocenie Sądu Arbitrażowego, powyższe postanowienia umowy czynią zadość wymaganiom zapisu na sąd polubowny (arbitrażowy) według art. 1161 § 1 k.p.c.

Podstawę rozstrzygnięcia sporu stanowiła odpowiedź na pytanie: jaki charakter i podstawę prawną miała współpraca stron od dnia 2 maja 2013 r. do dnia 9 marca 2018 r., a w szczególności jak należy postrzegać i definiować zachowanie stron względem siebie, w zakresie wykonywania umownego stosunku franczyzowego na podstawie Umowy F. (...).

(...) rozwiązania umowy wyszła od pozwanych, które w piśmie z dnia 28 lutego 2018 r. uzasadniły swoją prośbę następująco PHU S.C. Z. M., J. P. w związku z powyżej przedstawioną sytuacją jest zmuszona nie kontynuować funkcjonowania (...) Instytutu (...) w lokalu (...) w Galerii (...). Lokal (...), nie z winy PHU S.C. nie spełnia również kryteriów wymaganych przez (...) Sp. z o.o. (...) Z dniem 09.03.2018 zdajemy lokal Wynajmującemu po opróżnieniu go ze sprzętów będących własnością Najemcy i doprowadzeniu do stanu określonego w umowie najmu z dnia 01.06.2012.”

W § 18 ust. 2 Umowy strony zgodnie poddały ją polskiemu prawu materialnemu (Kodeks cywilny).

Zatem zastosowanie polskiego prawa wybranego przez strony w sprawie jest obowiązkiem Zespołu (...) wynikającym zarówno z przepisów prawa, jak i istoty instytucji sądownictwa polubownego (art. 1194 § 1 i 2 k.p.c.).

Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie wskazuje jednoznacznie, że w okresie od dnia uruchomienia Instytutu tj. 2 maja 2013 r. do dnia jego zamknięcia tj. 8 marca 2018 r. strony związane były stosunkiem umowy franczyzy na podstawie Umowy (...) Nr (...). Strony wykonywały tę umowę w dobrej wierze, z poszanowaniem standardów i dobrych praktyk kupieckich. Potwierdzeniem tej tezy jest prawidłowe wykonywanie umowy przez pozwane, w tym regulowanie opłat franczyzowych, zawieranie kolejnych aneksów do umowy oraz konsekwentne powoływanie się przez franczyzobiorcę na obowiązującą Umowę (...) Nr (...).

W świetle postanowień § 12.5 Umowy uległa ona automatycznemu wygaśnięciu z dniem 1 kwietnia 2013 r. W wyniku wieloletniej, zgodnej praktyki stron i oświadczeń woli składanych wzajemnie względem siebie przez strony przez cały okres blisko pięcioletniej współpracy tj. od otwarcia Instytutu w dniu 2 maja 2013 r. doszło do nowacji stosunku obligacyjnego między stronami tj. zawarcia nowej umowy franczyzy tożsamej w swej treści z Umową (...) Nr (...). Formalnym potwierdzeniem tych relacji są także kolejne aneksy do Umowy, a w szczególności ANEKS DO UMOWY (...) NR (...) z dnia 12 marca 2015 r., który w ust. 6 jednoznacznie mówi:” Pozostałe postanowienia Umowy F. pozostają bez zmian.”

Podnoszony przez pozwane w piśmie z dnia 4 lipca 2018 r., tj. po zamknięciu Instytutu w dniu 9 marca 2018 r. i polubownym rozwiązaniu Umowy, zarzut błędu istotnego w postaci wygaśnięcia umowy w dniu 31 marca 2013 r. i braku istnienia stosunku franczyzowego między stronami po tej dacie, nosi znamiona nadużycia prawa podmiotowego i działania pozwanych złej wierze, stojąc w całkowitej sprzeczności z ich dotychczasowym zachowaniem i składanymi oświadczeniami woli. Takie zachowanie nie korzysta z ochrony prawnej (art. 5 k.c.).

Roszczenie powoda z tytułu nieuregulowanych opłat franczyzowych i innych świadczeń, do których pozwane były zobowiązane na podstawie umowy w łącznej kwocie 30.603,75 zł, w okresie od 16 października 2017 r. do 30 czerwca

2018 r. znajduje oparcie w umowie stron oraz materiale dowodowym. Zgodnie z generalną zasadą wyrażoną w art. 471 k.c. roszczenie powoda zasługuje na uwzględnienie.

Powód wygrał sprawę w całości. Zgodnie z ogólną zasadą należało zatem orzec na rzecz powoda od strony pozwanej zwrot kosztów postępowania i zastępstwa procesowego.

Skargę od powyższego wyroku złożyły pozwane, zaskarżyły go w całości. Pozwane zarzucały orzeczeniu:

1. naruszenia art. 1161 § 1 w zw. z art. 1162 § 1 i 2 k.p.c. poprzez wydanie orzeczenia w sprawie, w której brak było zapisu na sąd polubowny, względnie poprzez pominięcie, że spór nie jest objęty zapisem na sąd polubowny, a który to zarzut podniosły na zasadzie art. 1206 § 1 pkt 1 i 3 k.p.c. w zw. z a contrario art. 1180 § 2 k.p.c., albowiem:

- wyrok obejmuje roszczenia powoda za okres od 16 października 2017 r. do 30 czerwca 2018 r., mającego powstać w okresie współpracy powoda oraz pozwanych od 2 maja 2013 r. do 9 marca 2018 r., chociaż w tym okresie strony nie wiązała umowa franczyzy z 20 grudnia 2012 r. nr (...),
- zapis na Sąd Polubowny znajdował się w § 18 ust. 5 umowy franczyzy z 20 grudnia 2012 r. nr (...), która to umowa wygasła z dniem 1 kwietnia 2013 r.;
- powód ani pozwani nie zawarli nowej umowy, o jakiej mowa w § 12 ust. 5 umowy franczyzy z 20 grudnia 2012 r., a zatem takiej, w której znajdowałby się ewentualny zapis na sąd polubowny;
- nie doszło do zawarcia nowej umowy franczyzy o treści tożsamej, co umowa z 20 grudnia 2012 r. nr (...) w drodze nowacji, czy też konkludentnych zachowań lub czynności stron;

2. naruszenia klauzuli porządku publicznego, tj. art. 1206 § 2 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 5 k.c. poprzez uznanie, że doszło do nowacji stosunku obligacyjnego między stronami, tj. zawarcia nowej umowy franczyzy tożsamej w swej treści z umową franczyzy nr (...), wygasłej 1 kwietnia 2013 r., a w tym wywołującej taki skutek, że strony postanowiły, aby łącząca ich pozaumowna współpraca gospodarcza po 1 kwietnia 2013 r. podlegała - w razie wystąpienia sporu - zapisowi na sąd polubowny, podczas gdy za taką kwalifikacją stanu faktycznego nie przemawiają żadne okoliczności, a nadto zapis na sąd polubowny jako wyłączający kognicję sądu powszechnego nie może być w danym stosunku domniemywany;

3. naruszenia klauzuli porządku publicznego, tj. art. 1206 § 2 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 5 w zw. 353 w świetle art. 353¹ k.c. oraz w zw. art. 471 k.c. w świetle § 31 ust. 1 Regulaminu Sądu Arbitrażowego przy Polskiej (...) w W., poprzez zasądzenie od pozwanych na rzecz powoda:

- kwot wynikających z faktur o nr: (...), chociaż dokumenty te powód wystawił po 9 marca 2018 r., miały one obejmować kwoty należne za czas trwania franczyzy po tej dacie i mimo przyznania nawet przez powoda, że łącząca strony umowna została rozwiązana za porozumieniem stron w tym dniu, a zatem domaganie się wynagrodzenia tytułem opłat licencyjnych za okres marzec - maj 2018 r. nie jest usprawiedliwione;
- kwoty 30.603,75 zł, chociaż pozwani wykazali, że wartość dokonanych na rzecz powoda przedpłat wyniosła 40.167 zł, a zatem zobowiązania wynikające z wymienionych w pozwie 45 faktur wygasły;
- wskutek uprzedniego uznania, że ustalony stan faktyczny nie budzi zastrzeżeń i wątpliwości, chociaż załączony do pozwu wydruk salda PS/ (...) został podpisany wyłącznie przez jednego z dwóch współników PHU S.C. Z. M., J. P.;

4. naruszenia klauzuli porządku publicznego, tj. art. 1206 § 2 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 5 k.c. w świetle art. 353¹ k.c. poprzez zasądzenie od pozwanych na rzecz powoda dochodzonych kwot z pominięciem tego, że jeśli nawet przyjąć, że od otwarcia Instytutu w dniu 2 maja 2013 r. do 9 marca 2018 r. współpraca stron odbywała się na podstawie umowy franczyzy o treści tożsamej, co umowa z 20 grudnia 2012 r. to umowa zawierała zapisy, które kształtowały prawa i obowiązki pozwanych w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami i rażąco naruszający ich interesy;

5. naruszenia klauzuli porządku publicznego, tj. art. 1206 § 2 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 1197 § 2 k.p.c. oraz w zw. z art. 5 k.c. zw. z § 40 ust. 3 Regulaminu Sądu Arbitrażowego przy Polskiej (...) w W. oraz § 8 ust. 2 załącznika nr 3 do tego Regulaminu, poprzez wydanie rozstrzygnięcia, w którym:

- nie zostały przedstawione motywy uznania roszczeń dochodzonych przez powoda za okres od 16 października 2017 r. do 30 czerwca 2018 r. za uzasadnione,
- brak odniesienia się do argumentacji pozwanych wyrażonej: w odpowiedzi na pozew w odniesieniu do meritum żądania wyrażonego przez powoda; w piśmie z 15 lutego 2020 r. wykonującym zobowiązanie do złożenia pism przygotowawczych, gdzie przedstawiono cztery twierdzenia wraz z dowodami w odniesieniu do meritum żądania wyrażonego przez powoda; co czyni niemożliwym stwierdzenie, czy i jak Sąd Polubowny ocenił wyrażane stanowisko i twierdzenia, a także załączone dowody, a poddaje wątpliwość, czy w ogóle Sąd Polubowny ocenił argumentację pozwanych w zakresie innym, niż podnoszony przez nich brak właściwości i zapisu na postępowanie polubowne.

Wskazując na powyższe zarzuty pozwane wniosły o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Polubownego w całości; zasądzenie od powoda na ich rzecz solidarnie zwrotu kosztów postępowania, a w tym kosztów zastępstwa procesowego wraz z uiszczoną opłatą skarbową od pełnomocnictwa.

Powód wniosł o oddalenie skargi oraz o zasądzenie solidarnie od pozwanych na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Skargę w ostatecznym rezultacie należy uznać za uzasadnioną, jakkolwiek nie można podzielić wszystkich podniesionych w niej zarzutów.

Przede wszystkim bezzasadny był zarzut braku zapisu na sąd polubowny.

Co prawda, nie było podstaw do przyjęcia, że pozwane nie złożyły do sądu powszechnego, na podstawie art. 1180 § 3 kpc, wniosku o rozpatrzenie postanowienia sądu polubownego z dnia 3 marca 2020 r., oddalającego zarzut braku właściwości tego sądu.

W takim przypadku rzeczywiście postanowienie takie byłoby wiążące dla sądu rozpoznającego skargę o uchylenie wyroku sądu polubownego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 października 2013 r. w sprawie I CSK 769/12, OSNC - ZD, z. 4 z 2014 r., poz. 70).

Niemniej, na rozprawie apelacyjnej skarżące wykazały, że przedmiotowy wniosek został złożony w terminie do właściwego sądu, jednak nie został merytorycznie rozpoznany, bowiem w międzyczasie sąd polubowny wydał orzeczenie kończące postępowanie.

W tej sytuacji zarzut braku zapisu na sąd polubowny podlegał rozpoznaniu przez Sąd Apelacyjny w niniejszym postępowaniu.

Poza sporem było, że roszczenia powództwa z uwagi na swój przedmiot objęte były zapisem na sąd polubowny, wynikającym z treści postanowienia § 18 ust. 5 umowy franczyzy z dnia 20 grudnia 2012 r.

Pozwane zarzucały jedynie, że umowa ta, wraz z przedmiotowym zapisem wygasła z dniem 1 kwietnia 2013 r., czemu powód zaprzeczał, powołując się m.in. na pisemne aneksy do umowy oraz wykonywanie umowy przez szereg lat zgodnie z jej treścią.

Sąd polubowny w rozpoznawanej sprawie, na podstawie wykładni woli stron oraz poczynionych ustaleń faktycznych uznał, że zarówno wspomniana umowa, jak i wynikający z niej zapis na sąd polubowny były dla stron wiążące, a stanowisko takie w sposób właściwy uzasadnił w motywach pisemnych zaskarżonego wyroku.

Stosownie do przepisu art. 1180 § 1 zd. 1 kpc sąd polubowny jest uprawniony do orzekania o swej właściwości, w tym o istnieniu, ważności albo skuteczności zapisu na sąd polubowny.

Jeżeli sąd ten przesądził, jak w rozpoznawanej sprawie, o ważności i skuteczności zapisu na sąd polubowny na podstawie wykładni woli stron oraz innych okoliczności faktycznych ustalonych w toku postępowania, to ocena tak musi się ostać, o ile tylko nie jest całkowicie dowolna.

Rekonstrukcja stanu faktycznego sporu, a także dokonywanie merytorycznej oceny treści łączącego strony stosunku prawnego należy bowiem do wyłącznej domeny postępowania przed sądem polubownym i co do zasady nie podlega weryfikacji przez sąd powszechny przy rozpoznawaniu skargi na wyrok tego sądu.

Co najwyżej, kontrola taka mogłaby wchodzić w grę, gdyby na skutek wykonywania przez sąd polubowny tak zakreślonych uprawnień doszło do wydania orzeczenia sprzecznego w swej treści z podstawowymi zasadami porządku prawnego (art. 1206 § 2 pkt. 2 kpc), co w tym aspekcie w sprawie nie miało miejsca (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2009 r. w sprawie II CSK 397/08, LEX nr 523608).

Dodać należy, że w razie wątpliwości należy zawsze dążyć raczej do utrzymania skuteczności zapisu na sąd polubowny, ku czemu wskazówką ze strony ustawodawcy jest treść przepisu art. 1180 § 1 zd. 2 kpc.

Z przyczyn, o których była wyżej mowa, nie było podstaw do merytorycznej oceny przez Sąd Apelacyjny zarzutu rzekomej abuzywności postanowień umowy franczyzowej z dnia 20 grudnia 2012 r., tym bardziej, że tego rodzaju zarzuty nie były zgłoszone w postępowaniu przed sądem polubownym i nie stały się, z natury rzeczy, przedmiotem wyrokowania.

Natomiast podzielić należy zarzut skargi, zgodnie z którym w realiach sprawy doszło do naruszenia przez sąd polubowny podstawowych zasad porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej (art. 1206 § 2 pkt. 2 kpc), co skutkuje uchynieniem zaskarżonego wyroku.

Sąd Arbitrażowy, wbrew obowiązкови wynikającemu z przepisu art. 1197 § 2 kpc, w ogóle nie uzasadnił swojego merytorycznego rozstrzygnięcia uwzględniającego w całości powództwo, ograniczając się w tym zakresie do przedstawienia stanowisk stron oraz, częściowo, treści złożonych do sprawy dokumentów, bez rozważenia jednak ich wiarygodności i mocy dowodowej.

Sąd ten nie odniósł się też w ogóle do zarzutów pozwanych w stosunku do roszczeń pozwu, podniesionych w toku postępowania, w tym przede wszystkim w odpowiedzi na pozew.

Co prawda, motywy wyroku sądu polubownego nie muszą odpowiadać wymogom, przewidzianym dla uzasadnienia orzeczenia sądu powszechnego, jednak w treści motywów powinny znaleźć się te elementy rozumowania sądu arbitrażowego, które wskazywać będą na trafność (zasadność) rozstrzygnięcia w świetle całokształtu materiałów (dowodów) zebranych w sprawie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lutego 2018 r. w sprawie V CSK 301/17, LEX nr 2483720).

Natomiast brak jakiegokolwiek uzasadnienia w stosunku do wydanego merytorycznego rozstrzygnięcia sprawia, że orzeczenie sądu polubownego nabiera cech arbitralności i dowolności, co uchybia podstawowym zasadom praworządności (zob. w/w wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2009 r. w sprawie II CSK 397/08).

Z tych przyczyn na podstawie art. 1206 § 2 pkt. 2) kpc Sąd Apelacyjny orzekł jak w punkcie 1 sentencji wyroku.

O należnych skarżącym kosztach postępowania wywołanego skargą, obejmujących opłatę sądową od skargi w kwocie 1.531 zł oraz wynagrodzenie adwokata w wysokości 3.600 zł (razem **5.131 zł**) orzeczono (punkt 2 wyroku) na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z art. 391 kpc w zw. z art. 1207 § 2 kpc, przy uwzględnieniu treści przepisów § 10 ust. 1 pkt 2) w zw. z § 2 pkt. 5) Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015.1800 ze zm.).

Ryszard Marchwicki Mariola Głowacka Bogdan Wysocki

--	--	--